

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

19 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 19 grudnia 2023 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej Skarbu Państwa-Wojewody Podlaskiego w Białymstoku
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 22 kwietnia 2021 r., I Aca 103/20,
w sprawie z powództwa Województwa Podlaskiego
przeciwko Skarbowi Państwa-Wojewodzie Podlaskiemu w Białymstoku i
Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie w Warszawie
o zapłatę,

1. oddala skargę kasacyjną;

2. zasądza od Skarbu Państwa-Wojewody Podlaskiego w Białymstoku na rzecz Województwa Podlaskiego kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset), wraz z odsetkami ustawowymi w przypadku opóźnienia, rozpoczynającego bieg po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia w przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego;

3. oddala wniosek Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie o zasądzenie kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku zasądził od Skarbu Państwa - Wojewody Podlaskiego na rzecz Województwa Podlaskiego kwotę 115.251,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi. Ustalił, że Marszałek Województwa Podlaskiego na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz.U. z 2017 r. poz. 1121 – dalej: Prawo wodne.) wykonywał do dnia 31 grudnia 2017 r. zadania zlecone z zakresu administracji rządowej, przy pomocy Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Białymstoku (dalej: Wojewódzki Zarząd), będącego jednostką budżetową samorządu. Województwo Podlaskie środki na wykonywanie tych zadań otrzymywało z dotacji celowych od Wojewody Podlaskiego. Z tych środków wypłacane były wynagrodzenia pracownikom Wojewódzkiego Zarządu w ramach dotacji na dany rok, zaś dodatkowe wynagrodzenia - „trzynastki” były uwzględniane w dotacjach na kolejny rok.

W dniu 1 stycznia 2018 r. weszła w życie ustawa z 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2017 r., poz. 1566 ze zm.). Na podstawie jej przepisów utworzono Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej (dalej: Wody Polskie). Na podstawie art. 526 powołanej wyżej ustawy powierzono Wodom Polskim wykonywanie zadań marszałków województw związanych z utrzymaniem wód. Wody Polskie przejęły także pracowników Wojewódzkiego Zarządu.

W dniu 30 marca 2018 r. Województwo Podlaskie, jako pracodawca, wypłacił 33 pracownikom Wojewódzkiego Zarządu wynagrodzenia dodatkowe za 2017 r. („trzynastki”) w wysokości 115.251,76 zł. Zgodnie z uchwałą Sejmiku Województwa Podlaskiego z 25 września 2017 r., z dniem 1 stycznia 2018 r. zlikwidowano Wojewódzki Zarząd, a mienie znajdujące się w zarządzie Wojewódzkiego Zarządu stało się mieniem Województwa Podlaskiego, zaś należności i zobowiązania Wojewódzkiego Zarządu, poza wymienionymi w ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne, przejął Urząd Marszałkowski Województwa Podlaskiego.

Województwo Podlaskie wezwało do zapłaty kwoty 115 398,65 zł Wody Polskie i Wojewodę Podlaskiego, którzy odmówili spełnienia świadczenia.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo jest uzasadnione wobec Skarbu Państwa - Wojewody Podlaskiego. Przyjął, że art. 49 ust. 6 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (jedn. tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526 ze zm. – dalej: „u.d.j.s.t.”) stanowi samodzielną podstawę do wystąpienia z pozwem o zapłatę na rzecz jednostki, której zlecono wykonanie zadań z zakresu administracji rządowej, w przypadku, gdy przekazana dotacja celowa nie zapewnia możliwości pełnego i terminowego wykonania zleconych zadań. Bezspornym jest, że do dnia 31 grudnia 2017 r. Województwo Podlaskie wykonywało zadania zlecone z zakresu administracji rządowej na podstawie ustawy Prawo wodne. W związku z tym zatrudniało pracowników w utworzonej w tym celu jednostce budżetowej - Wojewódzkim Zarządzie Melioracji i Urządzeń Wodnych w Białymstoku.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1260 ze zm.) pracownikowi samorządowemu przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, dodatek za wieloletnią pracę, nagroda jubileuszowa oraz jednorazowa odprawa w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Przepisy takie są zawarte w ustawie z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz.U. z 2018, poz. 1872), stanowiącej, że prawo do świadczenia dodatkowego dla pracownika, który przepracował cały rok kalendarzowy - powstaje z dniem 31 grudnia tego roku, natomiast staje się ono wymagalne z dniem 31 marca roku następnego. Nakazywało to stwierdzenie, że osoby zatrudnione w Wojewódzkim Zarządzie, jako pracownicy jednostki sfery budżetowej (pracownicy samorządowi), nabyły prawo do dodatkowego wynagrodzenia z dniem 31 grudnia 2017 r., a więc jeszcze w okresie zatrudnienia u powoda. Zgodnie z art. 542 ust. 5 ustawy Prawo wodne z 2017 r. do kwestii związanych z przejściem z mocy prawa pracowników urzędów marszałkowskich i wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych realizujących zadania marszałków województw, określone w ustawie Prawo wodne z 2001 r., do utworzonych ustawą Prawo wodne z 2017 r. Wód Polskich, stosuje się

odpowiednio art. 23¹ k.p. Przepis ten przewiduje, że w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, a za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie.

Sąd Okręgowy stwierdził, że skoro pracownicy Wojewódzkiego Zarządu byli zatrudnieni w jednostce budżetowej Województwa Podlaskiego i w tym czasie nabyli prawo do „trzynastki”, to dodatkowe wynagrodzenie powinno być wypłacone przez powoda. Mimo że ich roszczenia z tego tytułu stały się wymagalne w 2018 r., to nie spowodowało to przejścia odpowiedzialności na Wody Polskie. Z tego względu Sąd pierwszej instancji oddalił żądanie powoda w stosunku do Wód Polskich, uznając, że ten podmiot nie stał się bezpodstawnie wzbogacony kosztem powoda (art. 405 k.c.).

Przyjmując, że to powód był obowiązany do uiszczenia wynagrodzenia dodatkowego pracownikom, którzy wykonywali czynności związane z zadaniami zleconymi z zakresu administracji w 2017 r., Sąd Okręgowy uznał, że powód powinien otrzymać dotację celową na sfinansowanie tych zobowiązań w 2018 r. zgodnie z dotychczasową praktyką (wynagrodzenia dodatkowe były wypłacane w roku następującym po roku, w którym była świadczona praca przez pracowników Wojewódzkiego Zarządu). Jako podstawę prawną do uwzględnienia powództwa Sąd Okręgowy wskazał art. 49 ust. 5 i 6 u.d.j.s.t.

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił apelację pozwanego. Przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i zaaprobował ich ocenę prawną. Podkreślił, że spór dotyczył wyłącznie wydatku poniesionego przez powoda w 2018 r., związanego ze zrealizowaniem w 2017 r. przez 33 pracowników Wojewódzkiego Zarządu zadań zleconych jednostce samorządu terytorialnego przez Skarb Państwa, w oparciu o przepisy ustawy Prawo wodne. Dokumenty przedłożone przez powoda pozwalały na stwierdzenie, że w związku z zatrudnieniem w 2017 r. pracownicy Wojewódzkiego Zarządu nabyli prawo do dodatkowego rocznego wynagrodzenia, stosownie do rozwiązań przewidzianych ustawą z 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej. Województwo Podlaskie opracowując

plan wydatków na rok 2017 r. nie mogło przewidzieć zmian ustawowych, które weszły w życie na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, podobnie, jak nie mógł tego przewidzieć Wojewoda Podlaski, ustalając wielkość dotacji na cele związane z realizacją zadań zleconych wynikających z ustawy z 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne.

„Trzynastki” są pochodną wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w Wojewódzkim Zarządzie w 2017 r. Wojewoda Podlaski w 2017 r. oraz w latach wcześniejszych nie kwestionował wielkości wydatków osobowych w tym zakresie (ich wysokość wynikała ze składanych corocznie informacji o realizacji planów finansowych). Dodatkowe wynagrodzenia roczne w Wojewódzkim Zarządzie i innych jednostkach sfery budżetowej, były wypłacane w roku następnym, po uzyskaniu przez pracowników prawa do tych świadczeń. Było niesporne, że Wojewódzki Zarząd został zlikwidowany z dniem 1 stycznia 2018 r., mienie znajdujące się w jego zarządzie stało się mieniem Województwa Podlaskiego, 31 pracowników byłego Wojewódzkiego Zarządu wykonujących zadania zlecone stało się pracownikami Wód Polskich, a 2 pracowników przeszło na emeryturę. Osobom tym Województwo Podlaskie wypłaciło „trzynastki” w marcu 2018 r.

Województwo Podlaskie - jako dotychczasowy pracodawca - dobrowolnie wypłacił swoim byłym pracownikom „trzynastki”, do których nabyli oni prawo z końcem roku 2017, a ich wymagalność powstała z dniem 1 kwietnia 2018 r. Wypłacając wynagrodzenia tym osobom Województwo Podlaskie realizowało wobec nich dług materialnie i formalnie własny. W przypadku 2 pracowników, którzy skorzystali ze świadczenia emerytalnego, rozwiązanie przewidziane art. 23¹ § 2 kodeksu pracy nie mogło mieć do nich zastosowania. Jedynym podmiotem zobowiązanym do wypłacenia im „trzynastek” był dotychczasowy pracodawca, a więc powodowe Województwo.

W ocenie Sądu Apelacyjnego słusznie Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie skierowane przeciwko Wodom Polskim nie zasługiwało na uwzględnienie. Artykuł 542 Prawa wodnego stanowi, że art. 23¹ k.p. stosuje się odpowiednio, co należy rozumieć w ten sposób, iż przepis ten ma zastosowanie przy uwzględnieniu całości rozwiązań przewidzianych art. 542 Prawa wodnego. W oparciu o art. 23¹ k.p.

pracownicy, o których mowa w art. 542 Prawa wodnego mogli dochodzić należnego im wynagrodzenia od dotychczasowego i nowego pracodawcy, co dawało im określone gwarancje na gruncie prawa pracy.

W ocenie Sądu drugiej instancji wypłacenie przez Województwo Podlaskie „trzynastek” nie oznacza, że automatycznie zobowiązanym do zwrotu powodowi tej kwoty w całości lub części są Wody Polskie. Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne nie reguluje kwestii odpowiedzialności Wód Polskich z tytułu „trzynastek” należnych pracownikom byłego Wojewódzkiego Zarządu, realizującym zadania zlecone przez Skarb Państwa. Art. 542 ust. 5 Prawa wodnego w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie stanowił podstawy do zastosowania art. 376 § 1 k.c.

Należało uwzględnić relacje prawne pomiędzy powodem, jako jednostką samorządu terytorialnego, realizującą do 31 grudnia 2017 r. zadania zlecone przez Skarb Państwa przy pomocy Wojewódzkiego Zarządu, a Wojewodą Podlaskim przekazującym dotacje celowe oraz relacje między powodem, a Wodami Polskimi, jako odrębną od Skarbu Państwa osobą prawną powołaną do wykonywania zadań, które do tej pory były realizowane przez Skarb Państwa oraz jednostki samorządowe, które na ten cel otrzymywały dotacje celowe.

Kwota dochodzona pozwem, na gruncie przepisów prawa pracy, stanowiła wynagrodzenie należne pracownikom zlikwidowanego Wojewódzkiego Zarządu. To wynagrodzenie, gdyby nie zmiany legislacyjne, skalkulowane byłoby we wniosku o dotację celową na rok 2018. Wydatek poniesiony przez Województwo Podlaskie był związany z wykonaniem przez 33 pracowników zlikwidowanego Wojewódzkiego Zarządu zadań zleconych przez Skarb Państwa w 2017 r. Pochodną wynagrodzeń otrzymywanych przez tych pracowników były dodatkowe wynagrodzenia roczne, które powinny być objęte dotacją celową przekazaną Województwu Podlaskiemu przez Wojewodę Podlaskiego. Okoliczność, że Województwo Podlaskie w 2018 r. nie realizowało już zadań zleconych z zakresu administracji rządowej, określonych ustawą z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne, nie oznacza, że Skarb Państwa - Wojewoda Podlaski nie był zobowiązany do przekazania Województwu Podlaskiemu w 2018 r. uzupełniającej dotacji na sfinansowanie „trzynastek” pracowników, którzy w 2017 r. wykonywali zadania zlecone i nabyli prawo do tego świadczenia z dniem

31 grudnia 2017 r. Zadania zlecone z zakresu administracji rządowej i ich wykonanie w 2017 r. nie było kwestionowane. Istniały zatem podstawy prawne do dochodzenia od Wojewody Podlaskiego kwoty 115.251,76 zł tytułem świadczenia umożliwiającego pełne wykonanie zleconego zadania przewidzianego ustawą z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne. Powyższe względy uzasadniały oddalenie apelacji pozwanego Skarbu Państwa.

W skardze kasacyjnej Skarb Państwa – Wojewoda Podlaski zarzucił naruszenie prawa materialnego, art. 542 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne w zw. z art. 23¹ k.p., art. 3 k.p. w zw. z art. 542 ust. 4 i 5 Prawo wodne i art. 23¹ k.p., art. 542 w zw. z art. 534 i art. 527 ustawy Prawo wodne oraz art. 23¹ k.p., art. 49 ust. 1, 3, 4, 5 i 6 u.d.j.s.t. w zw. z art. 44 ust. 1, art. 126, art. 129, art. 149 ust.1, art. 168, art. 169, art. 242, art. 249 ust. 1 pkt 2 i art. 254 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r. poz. 885), art. 6 k.c. w zw. z art. 49 ust. 5 i 6 u.d.j.s.t. i art. 49 ust. 6 u.d.j.s.t. oraz naruszenie przepisów postępowania, art. 380 w zw. zw. z art. 278 § 1, art. 227 i art. 391 § 1 k.p.c., art. 6 k.c. w zw. z art. 232 i art. 391 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut naruszenia art. 380 w zw. z art. 278 § 1, art. 227 i art. 391 § 1 k.p.c. „poprzez nieuwzględnienie (i nierozpoznanie) wniosków dowodowych pozwanego” był nieuzasadniony. Powyższe wnioski dotyczyły przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu organizacji pracy i zarządzania oraz opinii biegłego z zakresu finansów publicznych. Zostały zgłoszone w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji i oddalone przez ten Sąd. Oddalenie tych wniosków dowodowych było przedmiotem zarzutów zawartych w apelacji, które zostały wskazane i rozpoznane przez Sąd drugiej instancji. W tym zakresie Sąd Apelacyjny stwierdził, że wysokość świadczeń należnych pracownikom z tytułu dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r. (trzynastej pensji) została wyliczona przez „służby pracownicze powoda zajmujące się wyliczaniem wynagrodzeń w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Podlaskiego”, a do akt złożono dokumentację

obrazującą zasady wyliczania tych świadczeń. Sposób ich wyliczania był stosowany przez wiele lat, a pozwany nie złożył konkretnych zarzutów dotyczących tych dokumentów. Uwzględniając powyższe Sąd drugiej instancji ocenił, że słuszne było stanowisko Sądu Okręgowego o braku podstaw do kwestionowania wyliczeń przedłożonych przez powoda i ich „weryfikowania przy pomocy opinii specjalistycznej”. Powyższa ocena wskazuje dostatecznie, że Sąd Apelacyjny uznał, iż stanowisko Sądu pierwszej instancji dotyczące przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych było uzasadnione. Sąd Apelacyjny wskazał również, że jego zdaniem wnioski o przeprowadzenie dowodu z opinii specjalistycznych „nie zmierzały do wyjaśnienia kwestii, które mogłyby posłużyć do ustalenia czy „trzynastki” winny być wypłacone uprawnionym osobom przez powodowe Województwo, Skarb Państwa czy Wody Polskie”. Brak jest zatem uzasadnienia dla zarzutu opartego o twierdzenie o nierozpoznaniu wniosków dowodowych pozwanego.

Stanowisko Sądu Apelacyjnego w zakresie niezasadności wskazanych wyżej zarzutów apelacyjnych było uzasadnione. Świadczenia pracownicze obejmujące uprawnienie do tzw. trzynastki jest pochodną wynagrodzenia otrzymywanego w trakcie zatrudnienia. Przedmiotem sporu było tego rodzaju świadczenie za rok 2017, które powinno być wypłacone w 2018 r., co pozwalało powodowi na określenie jego wysokości w sposób nie budzący wątpliwości, z uwzględnieniem sytuacji poszczególnych pracowników, w oparciu o informacje dotyczące ich zatrudnienia. Prawidłowa była zatem ocena Sądu drugiej instancji, że ustalenie wysokości tego rodzaju świadczeń nie wymagało wiadomości specjalnych, co uzasadniałoby dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Sąd Apelacyjny podkreślił również zasadnie, że wypłaty trzynastych pensji były dokonywane na tych samych zasadach przez wiele lat, a zakres obowiązków pracowników w tym czasie nie ulegał zmianie i nie był nigdy kwestionowany przez pozwanego, który przekazywał środki finansowe na ten cel. Podstawy do przeznaczenia środków publicznych na finansowanie zadań w 2017 r. nie uległy zatem zmianie w porównaniu z okresem wcześniejszym. Ustalenie należnej dotacji przy wykorzystaniu opinii biegłego wyłącznie w odniesieniu do wysokości świadczeń z tytułu trzynastej pensji za 2017 r. słusznie zostało zatem ocenione przez Sąd drugiej instancji za nieuzasadnione.

Stanowisko przedstawione przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wskazujące, że wysokość dotacji została ustalona prawidłowo, nie uzasadnienia stwierdzenia skarżącego o odstąpieniu „od utrwalonego w judykaturze poglądu, że jednostka samorządu terytorialnego, która formułuje roszczenia w oparciu o art. 49 ust. 5 i 6 u.d.j.s.t. zobowiązana jest wykazać, jaka powinna być wysokość dotacji”. Sformułowany na tej podstawie zarzut naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 232 i art. 391 § 1 k.p.c. był zatem nieuzasadniony.

Pozwany w skardze kasacyjnej nie kwestionował, że pracownicy zlikwidowanego Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Białymstoku byli uprawnieni do otrzymania trzynastej pensji i obowiązek sfinansowania tych świadczeń nie spoczywał na powodzie. W istocie w ocenie skarżącego powyższe zobowiązania nie obciążały jednak Skarbu Państwa lecz Wody Polskie. Zarzuty skargi kasacyjnej zmierzające do zakwestionowania odmiennego stanowiska Sądów obu instancji, przewidującego odpowiedzialność Skarbu Państwa w tym zakresie były nieuzasadnione.

Roszczenie objęte żądaniem pozwu dotyczy stosunku prawnego pomiędzy powodem, który jako jednostka samorządu terytorialnego realizował zadania zlecone administracji państwowej, a Skarbem Państwa, który był zobowiązany do ich finansowania. Bezsporne jest, że zadania te obejmowały finansowanie działalności Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Białymstoku, który był pracodawcą osób zatrudnionych w tej jednostce w rozumieniu art. 3 k.p. Nie oznacza to jednak, że z tego powodu powód jest pozbawiony możliwości dochodzenia od Skarbu Państwa środków, które Skarb Państwa był zobowiązany przekazywać w formie dotacji na finansowanie działalności Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Białymstoku przed jego zlikwidowaniem, co nastąpiło z dniem 1 stycznia 2018 r. Sądy obu instancji oceniły prawidłowo, że trzynaste pensje pracowników zlikwidowanego podmiotu stanowiły należności powstałe przed dniem 1 stycznia 2018 r., które według stanu prawnego obowiązującego do końca 2017 r. były wypłacane pracownikom ze środków przekazywanych przez powoda Wojewódzkiemu Zarządowi, będącemu jego jednostką organizacyjną.

Nie ulega wątpliwości, że z dniem 1 stycznia 2018 r. pracownicy zlikwidowanego Wojewódzkiego Zarządu stali się pracownikami Wód Polskich. Utworzenie Wód Polskich nie spowodowało jednak przejęcia przez ten podmiot wszystkich zobowiązań ciążących na jednostkach realizujących wcześniej obecne zadania Wód Polskich. Treść art. 542 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne wskazuje, że do pracowników zlikwidowanego Wojewódzkiego Zarządu znajdował zastosowanie odpowiednio art. 23¹ k.p. Artykuł 23¹ § 2 stanowi, że za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie. Nakazuje to stwierdzenie, że powołana wyżej regulacja nie zwalniała powoda z obowiązku wypłaty pracownikom Wojewódzkiego Zarządu trzynastych pensji za rok 2017 r.

Istnienie zobowiązania powoda, wynikającego z realizowania zadań zleconych, oznacza, że należności wydatkowane przez powoda na ten cel powinny być pokryte ze środków Skarbu Państwa. Nie można przyjąć, że konieczność zrekompensowania jednostce samorządu terytorialnego tego rodzaju wydatków pozostaje w sprzeczności z przepisami ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r., Nr 80, poz. 526 – dalej; u.d.j.s.t.) i uzasadnia zarzut dokonania z ich wykładni „w oderwaniu od przepisów prawa budżetowego”, co zarzucił skarżący. Powołane w skardze kasacyjnej przepisy u.d.j.s.t. nie sprzeciwiały się zatem możliwości uwzględnienia powództwa.

Sąd Apelacyjny podzielił ocenę Sądu pierwszej instancji, że powód wykazał należycie wysokość dochodzonego roszczenia. Podkreślił, że „trzynastki” są pochodną wynagrodzenia pracowników, a „przedłożone w sprawie dokumenty pozwalają przyjąć, że Wojewoda Podlaski ani w 2017 r., ani w latach wcześniejszych nie kwestionował wielkości wydatków osobowych”. Wskazał także, że „wysokość świadczeń należnych poszczególnym osobom została wyliczona przez służby pracownicze powoda”, a także, że „do akt złożono stosowną dokumentację obrazującą zasady wyliczenia trzynastek”. Argumentacja przedstawiona przez Sąd drugiej instancji nie daje zatem podstaw do stwierdzenia, że Sąd uznał, iż powód nie miał obowiązku wykazania, że poniesione przez niego wydatki były realizowane

zgodnie z zasadami celowości, oszczędności i gospodarności, co stanowiło podstawę zarzutu błędnej wykładni art. 6 k.c. w zw. z art. 49 ust. 1 i ust. 6 u.d.j.s.t.

Z tych względów skarga kasacyjna była pozbawiona uzasadnionych podstaw i podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

[SOP]

(r.g.)